

BARNA SOM FORSVANT

Mona Grivi Norman, Marie Golimo Kingsrød, Hanna Espevik og Annemor Larsen

Metoderapport Data-SKUP 2026

Prosjektnavn: Barna som forsvant

Kategori: Stor redaksjon

Innsendere: Mona Grivi Norman, Marie Golimo Kingsrød, Hanna Espevik og Annemor Larsen

Takk til: Torfinn K. Weisser, Svein Kjølberg, Maria Hawranek, Sigrid Helene Svendsen, Øystein Hernes, Synnøve Åsebø og Gisle Oddstad

Publisert: Fra 30. august 2025 til 13. april 2026.

Kontaktperson: VG v/ Mona Grivi Norman, mona.norman@vg.no, +4795780073

Redaksjon: Verdens Gang, Pb. 1185 Sentrum, 0170 Oslo

Sentrale publiseringer:

[Robins historie](#) (3 deler), 30. august 2025

[Hege-Kristin fortalte alle at hun skulle flytte til syden](#), 18. oktober 2025

[På rømmen med datteren](#) (2 deler), 15. november 2025

[VG: Barna som forsvant](#) (samleside Nyhet), september 2025-april 2026

Innholdsfortegnelse:

1. Innledning
2. Dette har vi avslørt
3. Slik begynte det
4. Fra 227 fagsystemer til ett datasett
5. Parallell dataløp
6. Feilkilder og datasikkerhet
7. Etikk og kildearbeid
8. Metode som kan gjenbrukes
9. Dette har skjedd

1. INNLEDNING

Det skjer igjen og igjen: Når barnevernet er i ferd med å avsløre at barn lever med vold, overgrep eller omsorgssvikt, flytter familien. Da lukkes saken og undersøkelsene må starte på nytt – hvis myndighetene i det hele tatt vet hvor barnet er.

Systemsvikten var tema etter overgrepssakene i Alvdal i 2008, og politikerne lovet å tette smutthullene. Men da VG undersøkte hva som har skjedd siden den gang, avdekket vi alvorlig kunnskapsmangel. Barnevernet visste ikke engang hvor mange barn som var blitt bortført fra deres egen omsorg. Smutthullene som skulle tettes, fant vi igjen 15 år senere.

Ved å kombinere de sterke historiene med omfattende dataarbeid har prosjektet gjort problemet synlig, troverdig og umulig å overse for ansvarlige myndigheter. I denne rapporten vil vi fortelle hvilke metoder vi har brukt for å finne tallene myndighetene burde hatt, og hvordan de samme metodene kan brukes for å granske andre deler av samfunnet.

Prosjektet har ført til reelle endringer for barna som trenger vår omsorg aller mest: Barn som går på skolen uten matpakke og frokost i magen, barn som følger rusede foreldre hjem fra puben, barn som gjemmer seg i frykt for mamma eller pappas sinne.

2. DETTE HAR VI AVSLØRT

- VG avslørte at minst 828 barn ble flyttet ut av Norge mens saken deres ble undersøkt av barnevernet i 2022-2024.
- Minst 137 barn ble i samme periode flyttet til en ukjent adresse. Da har ikke barnevernet noen å varsle.
- Norske myndigheter visste ikke hvor mange barn som var bortført fra barnevernet *etter* at norske myndigheter hadde overtatt omsorgen. VG avslørte at minst 72 barn har forsvunnet i forbindelse med omsorgsovertagelse eller et akuttvedtak.
- VG avslørte at data-smutthullene som politikere i tiår har lovet å tette, fortsatt eksisterer og fører til at barn som utsettes for omsorgssvikt glipper ut av systemet.

3. SLIK BEGYNTE DET

Våren 2025 lagde journalist Hanna en podkast om norske Katrine som var siktet for drap på sin norske ektemann i Spania. Katrine var en uvanlig drapssiktet: Hun har fem barn, hadde skrevet doktorgrad og jobbet som seniorrådgiver i Forskningsrådet.

I tillegg fortalte hun om et liv i frykt for ektemannen – og hvordan de som familie flyttet mellom norske kommuner, Spania og Kanariøyene for å villedde barnevernet.

«Ved å melde flytting noen måneder til Spania, kunne vi nullstille saken i Norge. Ingen snakket sammen og ingen klarte å finne barna våre», sa Katrine fra fengselet.

Det som forundret oss mest i Katrines sak var hvor ulikt de lokale barneverntjenestene behandlet familien. Noen kommuner varslet myndighetene på Gran Canaria, andre avviste at de burde varslet. Noen ansatte hentet inn historikk fra tidligere bostedskommuner, andre gjorde det ikke. Det virket helt vilkårlig.

Kunne det virkelig stemme at det var så lett å lure fem norske barn ut av det systemet som skal beskytte dem?

Barne-, ungdoms- og familiedirektoratet (Bufdir) virket ikke spesielt overrasket over at Katrine, ektemannen og barna hadde flyttet ni ganger på fire år: «Det er historisk en kjent problemstilling», svarte en direktør.

Det burde vel bety at dette er et problem som myndighetene har mye kunnskap om, tall på og tiltak mot? Tja, dette var noe «alle» som jobber i barnevernet har vært borti, fikk vi høre fra flere. I Retrievers arkiv fant vi flere titalls artikler som beskrev enkeltfamilier som flyktet fra barnevernet helt tilbake på 1990-tallet og frem til i dag. Men hverken myndigheter, forskere eller journalister hadde undersøkt hvor mange utsatte barn som forsvinner hvert år.

Vi satte oss tre mål før vi gikk i gang:

- Vi skal finne tallene myndighetene ikke har (men som de burde hatt!)
- Vi skal fortelle historier du aldri har hørt før
- Vi skal lage saker som gjør verden litt bedre for barn som utsettes for vold og overgrep

4. FRA 227 FAGSYSTEMER TIL ETT DATASETT

4.1 Research av data og statistikk

Først måtte vi finne ut hva som faktisk finnes av data og statistikk. Dette er våre råd for å researche data og statistikk, og gjelder uavhengig av hvilket saksfelt du vil granske:

- Ikke nøy deg med det som ligger på organets statistikksider. Be om å få snakke med ansatte som jobber med statistikk i organet – både de som jobber på analyse-siden og register-siden.
- Spør om de internt bruker samme API¹ som det vi får tilgang til på nettsidene. Ofte viser det seg at man internt har langt mer statistikk enn det som deles på nettsidene. Dette kan det også være mulig å søke innsyn i.
- Spør om de deler kildekode² for datasettene sine og finn ut hvordan systemene er bygget opp.
- Spør hvordan de henter inn data fra underorgan:
 - Er det verktøy som gjør uttrekk fra systemet eller er det noen som må gjøre uttrekk/opptellinger lokalt og sende inn?
 - Oppdateres det i sanntid? Daglige dumper? Månedlige? Årlig?

¹ API står for «Application Programming Interface» og er en måte ulike datasystemer kan kommunisere med hverandre på.

² Den lesbare koden til et dataprogram skrevet i et programmeringsspråk

På denne måten fikk vi høre om et internt datasett fra Bufdirs Internasjonale avdeling som viste hvor mange meldinger Norge sender til utenlandske myndigheter hvert år. Dette ga oss den første indikasjonen på omfanget: På tre år varslet Bufdir om 109 saker der de mente barn var i alvorlig fare for vold, alvorlig omsorgssvikt og seksuelle overgrep.

Men da vi analyserte dataene, fant vi flere begrensninger: Statistikken var manuelt ført for å måle aktivitet, hver sak kunne omhandle flere barn, det manglet saker der kommunen hadde direkte kontakt med utlandet (typisk Sverige, Danmark) og dekket bare land som var omfattet av Haagkonvensjonen (manglet f.eks. Pakistan, Afghanistan og Somalia, der mange i Norge har landbakgrunn fra).

Tallene sa heller ingenting om hvor mange av barna som forlater Norge hvert år.

4.2 Å planlegge et datasett

Siden dataene ikke fantes sentralt, bestemte vi oss for å hente inn tall fra landets 227 lokale barneverntjenester og bygge vårt eget datasett. Det er noen grunnregler som alltid bør være til stede når man skal lage egne datasett, men det er overraskende ofte vi journalister bommer på dette når vi gjør større innsynsrunder:

1. Be om konkrete tall og sammenlignbare opplysninger

Løsning: Vi lagde en mal og la en plan om hvordan datasettet skulle brukes

2. Sørg for at alle forstår hva de skal svare på

Løsning: Vi la ved en kopi av et regneark som viste hvordan vi ønsket at svarene skulle fylles ut, kolonne for kolonne.

3. Be om det samme fra alle – og hold på det

Løsning: Noen forsøkte å gi oss andre tall og rapporter, men om det ikke er reelt sammenlignbart, mister datasettet verdi

Vi landet på at tre år var en fornuftig periode å be om tall fra. Vi ønsket å sammenligne flere år, men ikke pålegge de ansatte en jobb som ville ta alt for lang tid. Tallene vi ønsket oss fantes heller ikke samlet lokalt og vi måtte derfor klare å overbevise 227 barnevernledere om å gjøre jobben manuelt i en presset hverdag.

4.3 Innsynstriks: Tom kopi

Mange ansatte som jobber med strengt taushetsbelagte opplysninger er redde for å si for mye når vi spør hvordan datasystemet deres ser ut. Her tok vi i bruk et favoritt-innsynstriks: Be om innsyn i en tom kopi av saksbehandlingssystemet.

En tom kopi viser felter, avkryssinger, nedtrekksmenyer og fritekst uten å røpe informasjon om familiene. Kopiene gjorde det mulig å se hvilke opplysninger som kunne hentes som strukturerte data.

4.4 Pilot-test av spørsmål

Først rekrutterte vi en håndfull barnevernledere som betabrukere. De fikk våre utkast til innsynsspørsmål og ble bedt om å vurdere om tallene kunne hentes ut, hvor lang tid det ville ta, og om formuleringene ble forstått likt.

Testene viste stor variasjon. Noen hadde intern statistikk, noen brukte uker på manuell opptelling, og andre mente systemet ikke registrerte opplysningene. Det var en liten aha-opplevelse for oss: De 227 kommunale barneverntjenestene har ikke samme datasystem.

Metoden hadde to funksjoner. Den hjalp oss å forstå hvorfor samme spørsmål kunne kreve et enkelt uttrekk i én kommune og manuell gjennomgang i en annen, og formulere spørsmål som faktisk kunne besvares. Og ikke minst avdekket de hvorfor det er så vanskelig for kommunene å dele informasjon om et barn når familien flytter: Systemene deres snakker ikke sammen.

På bakgrunn av pilot-svarene reduserte vi forespørselen fra 20 til syv spørsmål: fire sammenlignbare spørsmål om flytting, ett om bortføring og to fritekstfelt for forklaringer.

Her er et utsnitt av malen fylt ut for tre anonymiserte kommuner:

1. Antall saker henlagt pga flytting				2. Varsel i saker henlagt pga flytting				3. Dersom annet land varslet			4. Forsviner ifm. omsorgsovertakelse	4b.	5. Familie flyttet pga barnvern	5b. Har mistanke
Ny kommune	Utlend	Vet ikke/ukker	Totalt	Sendt bvt	Sendt Bufir	Kontaktet utland	Ikke sendt	Følgt opp	Ikke fulgt opp	Vet ikke				
37	13	0	50	27	3	0	20	50	2	0	1	1	☒ Ja det har vi definitivt. Det er jo drastisk for en familie, så det skjer heldigvis ikke jevnlig, men at det skjer er det liten tvil om.	☒
8	3	0	11	7	0	0	4	7	-	-	-	0	☐ 4 barn/ 2 familier	☒
29	4	4	37	27	0	0	6	33	-	-	-	0	☐ Ja	☒

4.5 Sette dekningsmål

Når man ber om innsyn fra 227 forvaltningsorgan, er det lurt å sette et mål for hvilken svarprosent vi må ha for å kunne publisere. Vi sjekket hva Bufdir selv har publisert av nasjonale undersøkelser og så at svarprosenten lå rundt 60-65 % av tjenestene. Vi satte oss samme mål – med et tilleggskrav om minst 80 % av landets mest folkerike kommuner. Da vi publiserte, hadde vi svar fra 70 % av alle tjenestene. 27³ av landets 30 største kommuner ga oss sine tall.

4.6 Dataregistrering og dokumentasjonskjede

Etter noen uker begynte svarene å tikke inn. Mona satte av to timer hver arbeidsdag til å svare, følge opp og registrere dataene i regnearket. Datasettet inneholdt 27 kolonner og 227 rader. Vi fordelte Norges 357 kommuner på de 227 barneverntjenestene. Uklare svar ble fulgt opp manuelt per e-post og telefon. Manglende svar ble ikke erstattet med anslag, vi valgte å la feltene bli stående tomme (se 6.1). Før vi publiserte noe, gikk to journalister

³ Fikk svar fra alle bortsette fra Bergen, Tromsø og Bodø

gjennom alle de 480 e-postene som var sendt fram og tilbake mellom barneverntjenestene og VG, og kontrollerte den manuelle registreringen rad for rad. Dette ble ført i et eget ark for kvalitetskontroll (se 6.1).

4.7 Vet ingen hvor mange som barn som er bortført?!

Snart så vi at flere hundre barn var flyttet ut av landet underveis i undersøkelsessaken. Det barnevernsmyndigheter omtalte som «sjeldent», gjaldt minst 828 norske barn på tre år. Men det er forskjell på saker der familier flytter med barna sine – og saker der staten allerede har tatt over omsorgen for barnet. Hvor ofte skjer det?

Vi spurte de 227 tjenestene om de hadde opplevd at barn forsvant ifm. omsorgsovertakelse eller akuttvedtak de siste årene. 36 kommuner svarte ja, og det gjaldt minst 72 barn.

Vi mener dette er et av de mest oppsiktsvekkende funnene våre: Selv i de mest alvorlige sakene – der det er bestemt at det ikke er trygt for barn å bo med foreldrene sine – vet ikke myndighetene hvor mange barn som er bortført fra deres omsorg.

5. PARALLELE DATALØP

5.1 Finne «Community Chat»

Marie har tidligere undersøkt barnevernsaktivister og er medlem i flere Facebook-grupper der det er mye sinne rettet mot det de opplever som maktovergrep fra barnevernet. Flere diskuterer når det er lurt å gå i skjul og hvilke land det er best å flykte til. Foreldrene i disse gruppene deler mye, men opplysninger som inneholder navn på hjelpere og praktiske tips holdes ofte tilbake i offentlige innlegg. Gruppene oppretter heller «Community Chats»⁴, som er Messenger-chatter knyttet til gruppa. Gjennom disse chattene kunne Marie få mer innsikt i hvordan foreldre i vanskelige situasjoner tenker og agerer, og identifisere land som går igjen: Polen, Spania og Tyrkia.

5.2 Robins reise og AI-assistert geolokalisering

For å finne barnas historier, hentet vi ut dommer på grov omsorgsunndragelse fra norske domstoler. Et av treffene førte oss til Robin som i fem og et halvt år levde i Polen med moren og to yngre søsken – på flukt fra norsk barnevern.

Vi bestemte oss for å bli med Robin tilbake til Polen og undersøke hvordan han levde på flukt. Men før vi kunne planlegge reisen, måtte vi vite hvor vi skulle reise. Først pekte Robin ut alle gater, bygninger og nabolag han kjente igjen via Google og karttjenester, mens vi noterte ned adresser, institusjoner og tidsperioder. Samtidig var det mye han hadde glemt – eller kanskje aldri hadde visst – fra de første årene.

Men moren til Robin hadde postet bilder på sin åpne Facebook-profil av Robin som barn i Polen. Det var ingen lesbare gateskilt eller kjente landemerker, men på et par av bildene kunne vi skimte bygninger. Schibsted har en bedriftsavtale med OpenAI som skal sikre at vi

⁴ Meta avviklet denne funksjonen fra 5. oktober 2025.

kan jobbe med bilder og dokumenter i Chatgpt uten at de skal bli brukt til datatrening. Vi valgte likevel å bare søke med bilder som lå åpent for allmennheten og som viste Robin selv. I juni 2025 testet vi ulike modeller i ChatGPT. Best resultat fikk vi i OpenAI o3 Deep Research. Modellen ble bedt om å identifisere geografiske indikatorer, skille observasjoner fra hypoteser, rangere kandidater og begrunne hva som talte for og imot hvert sted. Ut fra takform, fasadematerialer, vindusplassering og bygningstype foreslo modellen tre polske kommuner. Fragmentene på en valgplakat snevret søket inn til ett fylke. Vi listet skolene i distriktet og sammenlignet fasader, tak, vinduer og nabobygg i Google Maps, Street View, satellittbilder og åpne nettfotografier. To skoler sto igjen. Robin kjente igjen den ene: «Der gikk jeg på skolen».

Lærdom: AI-resultatene ble brukt som søkehjelp, ikke dokumentasjon. Identifikasjonen ble kontrollert mot kartbilder og en kilde med førstehåndskunnskap.

5.3 Rettsavgjørelser fra EMD og 30 land

Vi undersøkte også rettsgrunnlaget for påstander om at den norske nemndordningen var uvanlig. Vi lastet ned EMD-avgjørelser fra de siste ti årene gjennom HUDOC⁵ og gjorde fulltekstssøk på begreper knyttet til omsorgsunndragelse, akutt plassering og barnevernsnemnder. Treff og metadata ble strukturert i Sheets. Analysen av data fra 30 europeiske land viser at Norge har mange barnevernssaker sett mot folketallet. For hvert land kodet vi hvilket organ som treffer vedtak om omsorgsovertakelse. I 26 land skjer det i ordinær domstol eller familiedomstol; bare tre andre land har en forvaltningsmodell som ligner den norske.

Vi hentet også inn originalavgjørelser fra domstoler i Polen⁶, Romania⁷ og Tsjekkia⁸, der vi fant eksempler på at norsk barnevern var blitt kritisert. Skannede dokumenter ble OCR-behandlet og søkt etter omtale av Norge. Materialet viste at den norske nemndmodellen er uvanlig og omstridt internasjonalt.

5.4 Kripas, SIS og politidistriktene

Politidirektoratet og Kripas har gamle datasystemer og klarte ikke gjøre uttrekkene vi ønsket oss over bortførte barn. Men vi oppdaget at barn og foreldre kan bli etterlyst internasjonalt gjennom Interpol og Schengen informasjonssystem (SIS). Kripas ga oss innsyn i antall aktive etterlysninger fra hvert politidistrikt. Med uttrekket som fordelingsnøkkel sendte vi standardiserte innsynskrav til politidistriktene og ba om år, land, politiadvokat og anonymisert saksbeskrivelse. Dette ga oss et unikt datasett over alle politianmeldte saker der barn eller foreldre var etterlyst på grunn av bortføring fra barnevernet.

6. FEILKILDER OG DATASIKKERHET

⁵ Databasen til Den europeiske menneskerettsdomstolen: <https://hudoc.echr.coe.int/>

⁶ Vi brukte nettportalene [Orzeczenia.nsa.gov.pl](https://orzeczenia.nsa.gov.pl) for å finne polske rettsavgjørelser. Dommer fra familiedomstoler er i stor grad sladdet og vi måtte derfor kontakte hver domstol direkte per mail.

⁷ Dommer fra Romanias høyesterett er søkbare på [Portal.just.ro](https://portal.just.ro)

⁸ Dommer fra Tsjekkias høyesterett for forvaltningssaker ligger på [Nssoud.cz/](https://nssoud.cz/)

6.1 Feilkilder

Den største feilkilden var selve utgangspunktet for undersøkelsen: Det finnes ikke et nasjonalt register, og de lokale tjenestene registrerte opplysningene ulikt. Fire fagsystemer var i bruk. Ulik praksis kan ha påvirket både hvilke saker tjenestene fant og hvordan de forsto kategoriene våre.

Svarene vi hentet inn dekket drøyt 70 prosent av tjenestene, ikke hele landet. Ulikheten mellom tjenestene var såpass stor – også mellom de største kommunene – at vi ikke fant det forsvarlig å beregne nasjonale snittall. Vi publiserte svarene vi faktisk hadde, og omtalte dem som *minimumstall*.

6.2 Kvalitetskontroll

Registreringen var manuell også hos oss. Mona førte svarene inn i regnearket, purret og avklarte spørsmål med tjenestene. For at sluttallene skulle være etterprøvbare, lagde vi et eget kvalitetskontroll-ark der vi beskrev datastruktur og dokumenterte rettelser og formler. Alle originale svar ble bevart og før publisering gikk vi gjennom alle radene på nytt sammen med en journalist som ikke hadde vært med på registreringen originalt.

6.3 Datasikkerhet

Det nasjonale regnearket ble bygget av aggregerte svar og skulle ikke identifisere barn/familier. Fritekstsvar med erfaringer ble ikke koblet til kommunene uten at dette ble nærmere avklart. Casearbeidet inneholdt derimot svært sensitive barnevernsdokumenter, bilder og opplysninger om mindreårige. Dette ble oppbevart med streng tilgangskontroll i Google Drive eller i et låsbart skap i redaksjonen for de mest sensitive dokumentene.

6.4 Hva viser tallene?

Vi kan ikke tolke en flytting som *bevis* for at foreldrene flyktet fra barnevernet. Datasetsett dokumenterte hva som skjedde med saken og hvor barnet ble registrert flyttet. Motiv ble undersøkt separat gjennom dokumenter, dommer, intervjuer og åpne aktivistfora.

7. ETIKK og KILDEARBEID

7.1 Sårbare mennesker

I alle familiene vi undersøkte var det barn som hadde levd med vold, rus, omsorgssvikt, brå flyttinger eller år i skjul. Samtidig var foreldrene ikke bare motparter i en systemhistorie. Flere levde med frykt, skam, sykdom, avhengighet eller en dyp opplevelse av å ha mistet kontrollen over sitt eget familieliv. Frykten for å miste et barn kan være lammende. For noen foreldre var sinnet mot barnevernet knyttet til konkrete erfaringer med misforståelser og manglende tillit – der de mente flytting var den eneste måten å beskytte familien på. Å forsøke å forstå dette sinnet er ikke det samme som å godta at barn holdes skjult eller blir værende i skadelige forhold.

7.2 Barn som kilder

Vi bestemte tidlig at barna som selv skulle fortelle, måtte være myndige. Men du blir ikke automatisk usårbar av å fylle 18 år. Robin var 19 år og hadde bare vært tilbake i Norge i kort tid. Han ønsket å reise med oss til Polen, til steder der han hadde levd med frykt og omsorgssvikt. Vi avtalte tydelige rammer, la inn pauser og opprettet en WhatsApp-gruppe der han kunne si fra om noe var vanskelig å ta muntlig. Vi bodde utenfor byene vi besøkte, slik at han ikke skulle bli trukket inn i gamle miljøer som kunne være vanskelig for ham.

Robins samtykke ga oss ikke automatisk rett til å fortelle alt om familien. De mindreårige søsknene hans hadde ikke valgt offentlighet. Vi utelot deres alder og kjønn – og fjernet hendelser som bare gjaldt dem. Hver opplysning ble vurdert mot spørsmålet: Er dette nødvendig for å dokumentere systemsvikten, eller påfører vi barna en ny belastning?

7.3 Foreldre, ansvar og retten til å bli hørt

I flere av historiene måtte vi både dokumentere skade og gi foreldrene en reell mulighet til å forklare seg. Robins mor opplevde det som et alvorlig overtramp at vi hadde vært i huset hennes i Polen. Hun truet med anmeldelse dersom vi publiserte bilder. Reaksjonen var forståelig: Hjemmet hennes var blitt dokumentert uten at hun hadde invitert oss inn. Samtidig var huset også Robins hjem og bildene dokumenterte hvordan han levde da han – på papiret – var under norske myndigheters omsorg.

8. METODE SOM KAN GJENBRUKES

Dataarbeidet i prosjektet er en kombinasjon av systemkartlegging og landsdekkende innsyn. I stedet for å sende en bred forespørsel og håpe på sammenlignbare svar, undersøkte vi først hvilke data de ulike fagsystemene kunne levere. Tomme systemkopier og pilotkommuner ble brukt til å utvikle en smalere, standardisert forespørsel og en ferdig svarmal. Metoden gjorde det mulig å bygge et datasett på et område uten nasjonal statistikk.

Arbeidsmåten kan gjenbrukes på andre fragmenterte områder:

- Kartlegg populasjonen og systemleverandørene.
- Be om tomme skjemaer eller kopier for å forstå datastrukturen uten persondata.
- Pilottest definisjoner og arbeidsbelastning hos dem som skal svare.
- Bruk samme spørsmål, periode og svarmal for alle.
- Sett dekningsmål før innsamlingen.
- Bevar originalsvar, dokumenter endringer og publiser minimumstall.

Prosjektet viser at datajournalistikk ikke alltid begynner med kode. Når offentlige data er oppsplittet, kan den avgjørende tekniske metoden være å forstå registreringspraksis, standardisere svar og bygge en dokumenterbar kjede fra 227 lokale systemer til et nasjonalt funn.

9. DETTE HAR SKJEDD

- **Barna skal telles:** Fra 1. januar 2026 registrerer Barnevernsregisteret om et barn flytter til en annen kommune, utlandet eller ukjent sted. Fra 2027 skal registeret også vise vedtak som ikke iverksettes på grunn av bortføring, med etterrapportering fra 2025. Kriteriene bygger i stor grad på VGs innsyn.
- **Bortføringer skal forebygges:** Stortinget vedtok 9. desember 2025 en lovendring mot skadelige utenlandsopphold. Etter VGs avsløringer presiserte regjeringen at utreiseforbud også kan brukes når familier flykter fra barnevernet og barn mister skolegang. Kripos kan nå registrere barn forebyggende i SIS ved umiddelbar bortføringsfare.
- **Politi og barnevern skal varsle bedre:** Bufdir lager en nasjonal veileder for når barnevernet skal melde barn savnet. Den skal publiseres i første halvår 2026. Målet er at barn ikke skal bli borte fordi ansvaret faller mellom etater.
- **Informasjonen skal følge barnet:** Stene-utvalget har foreslått et felles datasystem for barnevernet. Forslaget sendes på høring i 2026. Frp, Høyre, Venstre, SV og Rødt vil arbeide for et nasjonalt system.
- **Samarbeidet over grensene styrkes:** Bufdir oppdaterer retningslinjene for grensekryssende saker. Problemene er også tatt opp med utenlandske myndigheter.
- **Stavanger endret praksis:** Etter spørsmål fra VG besluttet kommunen at alle undersøkelsessaker skal kontrolleres mot Folkeregisteret, slik at historikk kan oppdages.

Ikke alle prosessene skyldes VGs saker alene. Men dokumentasjonen har avdekket systemsvikt, utløst konkrete endringer og gitt myndighetene et bedre grunnlag for å beskytte barn som ellers ville ha forsvunnet ut av systemet.